

HEVUR Í TRÝ ÁR VITAÐ, AT HANN ER HIV-POSITIVUR:

Hart, tá vinirnir doyggja av AIDS

Fyri umleið einum mánaði síðani hevði føroyska nærvarpið í Keyptmannahavn samrøðu við ein føroying, sum býr niðri.

Hann flutti niður fyrst í 80'unum, og hevur búð niðri síðani.

Føroyingurin – vit geva honum navnið N. P. – er samkyndur (homoseksuellur), og hevur hann fingið staðfest, at hann er HIV-positivur.

Sosialurin fer í hesi grein við loyvi at taka nøkur brot úr hesi áhugaverdu og álvarsamu samrøðu.

Tók ikki AIDS fyri fullt

»Tá eg flutti niður fyri nøkrum árum síðani, var tað millum annað við tí í huga, at tað helst fór at verða lættari hjá mær at liva har sum samkyndur,« greiðir N. P. frá.

Hann sigur, at alt tað prátið um AIDS og so-vorðið, ið tók seg upp, ikki var nakað hann tók í fullum álvara:

»Ein hevur jú so lætt við at hugsa, at hatta rámar ikki meg, men bert hini. Eg, sum ætlaði mær at liva lívið lættari niðri, havi síðani gjørt tær royndir, at tað ikki skuldi verða so lætt kortini.«

N. P. greiðir frá, at tað mundu ganga eini trý ella

fýra ár, frá tí hann fyrstu ferð hugsaði um at lata seg kanna, um honum feilti nakað ella ikki, og til hann tók seg saman og fór til lækna fyri at fáa seg kannaðan og fáa at vita, hvussu veruliga stóð til.

Fór til kanningar

»Tað var í 1987, at eg tók stigið og fór til lækna fyri at fáa hetta at vita,« greiðir hann frá. »Eg hevði júst tá verið við til Roskilde Festival í eina viku.« At skula taka hetta stigið var honum ikki so lætt:

»Eg gloymi ongantíð hvussu tað var! Og tá eg so

fekk útsliðið av kanninginini at vita, var tað posítívt. Eg var HIV-positivur.«

Reaktiónin kom ikki beinanvegin, hóast hetta vóru eini skelkandi boð at fáa.

Fyrstu tíðina hugsaði N. P. ikki so nógv um tað av álvara, og tað gingu einir tveir ella trýggir mánaðir, áðrenn tað líkasum veruliga rann upp fyri honum, hvussu vorðið var:

Fortaldi ongum tað

»Tá varð reaktiónin sera sterk,« sigur hann. »Og tá eg so av álvara hugsaði um tað, kundi eg viðhvørt

kenna meg innistongdan, meðan eg so aftur viðhvørt var sera agressivur, so eg var ímóti øllum, toldi einki av, skeldaði og leikaði í.«

Í fyrstuni, eftir at hann hevði verið til hesa avgerandi kanninginina, fortaldi N. P. ikki fyri nøkrum, at hann var HIV-positivur ella nakað sovorðið.

»Tað gingu einir trýggir mánaðir, og eg segði tað ikki fyri nøkrum. Men so fortaldi eg tað fyri systir míni, at eg var HIV-positivur.«

N. P. greiðir frá, at tað fyrsta systir hansara segði, tá hann fortaldi henni

hetta, var um hann fór at doyggja skjótt.

Kom ikki og vitja okkum aftur!

Sum tíðin er gingin, hevur N. P. vant seg við, at hann nú einaferð er HIV-positivur:

»Eftirhondini hevur ein vant seg við tað, og lært at góðtaka tað,« sigur hann. »Nú hevur ein eisini við tíðini lært at taka ein dag í senn og lata vera við at leggja nakrar serliga ætlanir.«

Eisini hevur N. P. lagt dent á at røkja sitt arbeiði, so leingi tað letur seg gera.

Men ikki eru tað øll, sum hann umgongst, ið duga eins væl at taka tað, at hann er HIV-positivur.

»Eg var og vitjaði ein, sum eg havi kent í eini 17-18 ár,« sigur hann. »Og har fekk eg at vita, at eg ikki skuldi koma aftur at vitja tey, tí tey vóru bangin fyri, at eg kundi smitta barnið hjá teimum.«

Hugsar altíð um tað

N. P. sigur, at hann alla tíðina hugsar um ta stóðu hann er í, og at hann kann fáa AIDS.

